שטעקן, וואָס דו האָסט מיט אים געשלאָגן דעם טייך, נעם אין דיין האַנט, און זאָלסט גיין. 6 זע, איך וועל דאָרטן שטיין פאַר דיר אויפן פעלז אין חורֵב; און זאָלסט שלאָגן דעם פעלז, און עס וועט אַרויסגיין פון אים וואַסער, און דאָס פאָלק וועט טרינקען. און משה האָט אַזוי געטאָן פאַר די אויגן פון די עלטסטע פון ישראל.

7 און ער האָט גערופן דעם נאָמען פון דעם אָרט מַסָּה[א] און מריבָה[ב], פון וועגן דעם קריגן זיך פון די קינדער פון ישראל, און פון וועגן זייער פּרוּוון גאָט, אַזוי צו זאָגן: איז גאָט פאַראַן צווישן אונדז אָדער ניט?

8 און עמָלֵק איז געקומען, און האָט מלחמה געהאַלטן מיט ישראל אין רפידים. 9 האָט משה געזאָגט צו יהושוען: קלייב אונדז אויס מענער, און גיי אַרויס, האַלט מלחמה מיט עמָלֵק. מאָרגן וועל איך זיך שטעלן אויפן שפּיץ באַרג, מיט דעם שטעקן פון גאָט אין מיין האַנט.

10 האָט יהושוע געטאָן אַזוי ווי משה האָט אים אָנגעזאָגט—מלחמה צו האַלטן מיט עמָלֵק. און משה, אַהרן, און חור זיינען אַרויפגעגאַנגען אויפן שפּיץ באַרג. 11 און עס איז געווען, ווי משה האָט אויפגעהויבן זיין האַנט, אַזוי האָט גובר געווען ישראל, און ווי ער האָט אַראָפּגעלאָזט זיין האַנט, אַזוי האָט גובר געווען עמָלֵק. 12 און משהס הענט זיינען געוואָרן שווער; האָבן זיי גענומען אַ שטיין און אַוועקגעלייגט אונטער אים, און ער האָט זיך דערויף געזעצט. און אַהרן און חור האָבן אונטערגעלענט זיינע הענט, איינער פון דער זייט, און איינער פון דער אַנדער זייט; און זיינע הענט זיינען געבליבן פעסט ביז זונאונטערגאַנג. 13 און יהושוע האָט פאַרשלאַפּט עמָלֵק און זיין פאָלק מיטן שאַרף פון שווערד.

14 און גאָט האָט געזאָגט צו משהן: שרייב דאָס אויף פאַר אַ געדעכעניש אין אַ בוך, און טו עס אין די אויערן פון יהושוען, אַז אויסמעקן וועל איך אויסמעקן דעם זֵכר פון עמָלֵק, פון אונטערן הימל.

15 און משה האָט געבויט אַ מזבח, און האָט גערופן זיין נאָמען יהוה־נִסִּי[ג]. 16 און ער האָט געזאָגט:

פאַרוואָר, די האַנט אויפן טראָן פון יָה!
מלחמה איז ביי יהוה מיט עמָלֵק פון דור צו דור.

ו בְּיָדְךָ וְהָלָכְתָּ׃ הִנְנִי עֹמֵד לְפָנֶיךָ שָּׁם ׀ עַל־הַצּוּר בְּחֹרֵב
וְהִכִּיתָ בַצּוּר וְיָצְאוּ מִמֶּנּוּ מַיִם וְשָׁתָה הָעָם וַיַּעַשׂ כֵּן מֹשֶׁה
ז לְעֵינֵי זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וַיִּקְרָא שֵׁם הַמָּקוֹם מַסָּה וּמְרִיבָה
עַל־רִיב ׀ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל נַסֹּתָם אֶת־יְהוָה לֵאמֹר הֲיֵשׁ
יְהוָה בְּקִרְבֵּנוּ אִם־אָיִן׃ פ
ח ט וַיָּבֹא עֲמָלֵק וַיִּלָּחֶם עִם־יִשְׂרָאֵל בִּרְפִידִם׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
אֶל־יְהוֹשֻׁעַ בְּחַר־לָנוּ אֲנָשִׁים וְצֵא הִלָּחֵם בַּעֲמָלֵק מָחָר
י אָנֹכִי נִצָּב עַל־רֹאשׁ הַגִּבְעָה וּמַטֵּה הָאֱלֹהִים בְּיָדִי׃ וַיַּעַשׂ
יְהוֹשֻׁעַ כַּאֲשֶׁר אָמַר־לוֹ מֹשֶׁה לְהִלָּחֵם בַּעֲמָלֵק וּמֹשֶׁה
יא אַהֲרֹן וְחוּר עָלוּ רֹאשׁ הַגִּבְעָה׃ וְהָיָה כַּאֲשֶׁר יָרִים מֹשֶׁה
יב יָדוֹ וְגָבַר יִשְׂרָאֵל וְכַאֲשֶׁר יָנִיחַ יָדוֹ וְגָבַר עֲמָלֵק׃ וִידֵי
מֹשֶׁה כְּבֵדִים וַיִּקְחוּ־אֶבֶן וַיָּשִׂימוּ תַחְתָּיו וַיֵּשֶׁב עָלֶיהָ וְאַהֲרֹן
וְחוּר תָּמְכוּ בְיָדָיו מִזֶּה אֶחָד וּמִזֶּה אֶחָד וַיְהִי יָדָיו אֱמוּנָה
יג עַד־בֹּא הַשָּׁמֶשׁ׃ וַיַּחֲלֹשׁ יְהוֹשֻׁעַ אֶת־עֲמָלֵק וְאֶת־עַמּוֹ
לְפִי־חָרֶב׃ פ
יד וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה כְּתֹב זֹאת זִכָּרוֹן בַּסֵּפֶר וְשִׂים בְּאָזְנֵי
יְהוֹשֻׁעַ כִּי־מָחֹה אֶמְחֶה אֶת־זֵכֶר עֲמָלֵק מִתַּחַת הַשָּׁמָיִם׃
טו טז וַיִּבֶן מֹשֶׁה מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יְהוָה ׀ נִסִּי׃ וַיֹּאמֶר כִּי־יָד עַל־
כֵּס יָהּ מִלְחָמָה לַיהוָה בַּעֲמָלֵק מִדֹּר דֹּר׃ פ

יִתְרוֹ

יח

יח 1 און יִתרוֹ דער פּריסטער פון מִדיָן, משהס שווער, האָט געהערט אַלץ וואָס גאָט האָט געטאָן צו משהן, און צו זיין פאָלק ישראל, ווי גאָט האָט אַרויסגעצויגן ישראל פון מִצרַיִם. 2 האָט יִתרוֹ, משהס שווער, גענומען צִפּוֹרָה, משהס ווייב, נאָכדעם ווי ער האָט זי געהאַט אַוועקגעשיקט, 3 און אירע צוויי זין, וואָס דער נאָמען פון איינעם איז געווען גֵרשום, ווייל ער האָט געזאָגט: איך בין אַ פרעמדער[ד] אין אַ פרעמדן לאַנד, 4 און דער נאָמען פון אַנדערן איז געווען אֱליעֶזֶר[ה], ווייל: „דער גאָט פון מיין פאָטער איז מיר געווען צו הילף, און ער האָט מיך מציל געווען פון פַּרעהס שווערד". 5 און יִתרוֹ, משהס שווער, איז געקומען מיט זיינע זין און זיין ווייב צו משהן אין דעם

א וַיִּשְׁמַע יִתְרוֹ כֹהֵן מִדְיָן חֹתֵן מֹשֶׁה אֵת כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה
אֱלֹהִים לְמֹשֶׁה וּלְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ כִּי־הוֹצִיא יְהוָה אֶת־יִשְׂרָאֵל
ב מִמִּצְרָיִם׃ וַיִּקַּח יִתְרוֹ חֹתֵן מֹשֶׁה אֶת־צִפֹּרָה אֵשֶׁת מֹשֶׁה
ג אַחַר שִׁלּוּחֶיהָ׃ וְאֵת שְׁנֵי בָנֶיהָ אֲשֶׁר שֵׁם הָאֶחָד גֵּרְשֹׁם
ד כִּי אָמַר גֵּר הָיִיתִי בְּאֶרֶץ נָכְרִיָּה׃ וְשֵׁם הָאֶחָד אֱלִיעֶזֶר
ה כִּי־אֱלֹהֵי אָבִי בְּעֶזְרִי וַיַּצִּלֵנִי מֵחֶרֶב פַּרְעֹה׃ וַיָּבֹא יִתְרוֹ
חֹתֵן מֹשֶׁה וּבָנָיו וְאִשְׁתּוֹ אֶל־מֹשֶׁה אֶל־הַמִּדְבָּר אֲשֶׁר־הוּא

[א] פּרוּוונג. [ב] קריג. [ג] יהוה איז מיין פאָן. [ד] גֵר. [ה] אֵל, גאָט; עֵזֶר, הילף.

ו חֹנֶה שָׁם הַר הָאֱלֹהִים׃ וַיֹּאמֶר אֶל־מֹשֶׁה אֲנִי חֹתֶנְךָ
ז יִתְרוֹ בָּא אֵלֶיךָ וְאִשְׁתְּךָ וּשְׁנֵי בָנֶיהָ עִמָּהּ׃ וַיֵּצֵא מֹשֶׁה
לִקְרַאת חֹתְנוֹ וַיִּשְׁתַּחוּ וַיִּשַּׁק־לוֹ וַיִּשְׁאֲלוּ אִישׁ־לְרֵעֵהוּ
ח לְשָׁלוֹם וַיָּבֹאוּ הָאֹהֱלָה׃ וַיְסַפֵּר מֹשֶׁה לְחֹתְנוֹ אֵת כָּל־
אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה לְפַרְעֹה וּלְמִצְרַיִם עַל אוֹדֹת יִשְׂרָאֵל
ט אֵת כָּל־הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מְצָאָתַם בַּדֶּרֶךְ וַיַּצִּלֵם יְהוָה׃ וַיִּחַדְּ
יִתְרוֹ עַל כָּל־הַטּוֹבָה אֲשֶׁר־עָשָׂה יְהוָה לְיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
י הִצִּילוֹ מִיַּד מִצְרָיִם׃ וַיֹּאמֶר יִתְרוֹ בָּרוּךְ יְהוָה אֲשֶׁר הִצִּיל
אֶתְכֶם מִיַּד מִצְרַיִם וּמִיַּד פַּרְעֹה אֲשֶׁר הִצִּיל אֶת־הָעָם
יא מִתַּחַת יַד־מִצְרָיִם׃ עַתָּה יָדַעְתִּי כִּי־גָדוֹל יְהוָה מִכָּל־
יב הָאֱלֹהִים כִּי בַדָּבָר אֲשֶׁר זָדוּ עֲלֵיהֶם׃ וַיִּקַּח יִתְרוֹ חֹתֵן
מֹשֶׁה עֹלָה וּזְבָחִים לֵאלֹהִים וַיָּבֹא אַהֲרֹן וְכֹל זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל
שני לֶאֱכָל־לֶחֶם עִם־חֹתֵן מֹשֶׁה לִפְנֵי הָאֱלֹהִים׃ וַיְהִי מִמָּחֳרָת
וַיֵּשֶׁב מֹשֶׁה לִשְׁפֹּט אֶת־הָעָם וַיַּעֲמֹד הָעָם עַל־מֹשֶׁה מִן־
יד הַבֹּקֶר עַד־הָעָרֶב׃ וַיַּרְא חֹתֵן מֹשֶׁה אֵת כָּל־אֲשֶׁר־הוּא
עֹשֶׂה לָעָם וַיֹּאמֶר מָה־הַדָּבָר הַזֶּה אֲשֶׁר אַתָּה עֹשֶׂה לָעָם
מַדּוּעַ אַתָּה יוֹשֵׁב לְבַדֶּךָ וְכָל־הָעָם נִצָּב עָלֶיךָ מִן־בֹּקֶר
טו עַד־עָרֶב׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְחֹתְנוֹ כִּי־יָבֹא אֵלַי הָעָם לִדְרֹשׁ
טז אֱלֹהִים׃ כִּי־יִהְיֶה לָהֶם דָּבָר בָּא אֵלַי וְשָׁפַטְתִּי בֵּין אִישׁ
וּבֵין רֵעֵהוּ וְהוֹדַעְתִּי אֶת־חֻקֵּי הָאֱלֹהִים וְאֶת־תּוֹרֹתָיו׃
יז וַיֹּאמֶר חֹתֵן מֹשֶׁה אֵלָיו לֹא־טוֹב הַדָּבָר אֲשֶׁר אַתָּה עֹשֶׂה׃
יח נָבֹל תִּבֹּל גַּם־אַתָּה גַּם־הָעָם הַזֶּה אֲשֶׁר עִמָּךְ כִּי־כָבֵד
יט מִמְּךָ הַדָּבָר לֹא־תוּכַל עֲשֹׂהוּ לְבַדֶּךָ׃ עַתָּה שְׁמַע בְּקֹלִי
אִיעָצְךָ וִיהִי אֱלֹהִים עִמָּךְ הֱיֵה אַתָּה לָעָם מוּל הָאֱלֹהִים
כ וְהֵבֵאתָ אַתָּה אֶת־הַדְּבָרִים אֶל־הָאֱלֹהִים׃ וְהִזְהַרְתָּה
אֶתְהֶם אֶת־הַחֻקִּים וְאֶת־הַתּוֹרֹת וְהוֹדַעְתָּ לָהֶם אֶת־הַדֶּרֶךְ
כא יֵלְכוּ בָהּ וְאֶת־הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר יַעֲשׂוּן׃ וְאַתָּה תֶחֱזֶה מִכָּל־
הָעָם אַנְשֵׁי־חַיִל יִרְאֵי אֱלֹהִים אַנְשֵׁי אֱמֶת שֹׂנְאֵי בָצַע

מדבר וואָס ער האָט דאָרטן גערוט, ביים באַרג פון גאָט. 6 און ער האָט געלאָזט זאָגן משהן: איך דיין שווער יִתרו קום צו דיר, און דיין ווייב, און אירע צוויי זין מיט איר.

7 איז משה אַרויסגעגאַנגען אַנטקעגן זיין שווער, און ער האָט זיך געבויקט, און האָט אים געקושט, און זיי האָבן איינער דעם אַנדערן געפרעגט אויף פריד, און זיי זיינען אַריינגעגאַנגען אין געצעלט. 8 און משה האָט דערציילט זיין שווער אַלץ וואָס גאָט האָט געטאָן צו פַּרעהן און צו מִצרַיִם פון וועגן ישראל, אַלדי מאַטערניש וואָס זיי האָט געטראָפן אויפן וועג, און ווי גאָט האָט זיי מציל געווען.

9 האָט זיך יִתרו געפרייט איבער אַלעם גוטן וואָס גאָט האָט געטאָן צו ישראל, וואָס ער האָט זיי מציל געווען פון דער האַנט פון מִצרַיִם. 10 און יִתרו האָט געזאָגט: געלויבט איז יהוה וואָס האָט אַייך מציל געווען פון דער האַנט פון מִצרַיִם, און פון דער האַנט פון פַּרעהן; וואָס ער האָט מציל געווען דאָס פאָלק פון אונטער דער האַנט פון מִצרַיִם. 11 אַצונד ווייס איך, אַז יהוה איז גרעסער פון אַלע געטער, וואָרום דערפאַר וואָס זיי האָבן געמוטוויליקט איז דאָס געקומען אויף זיי.

12 און יִתרו, משהס שווער, האָט געבראַכט אַ בראַנד-אָפּפער און שלאַכטאָפּפער צו גאָט; און אַהרן און אַלע עלטסטע פון ישראל זיינען געקומען עסן ברויט מיט משהס שווער פאַר גאָט.

13 און עס איז געווען אויף מאָרגן, האָט זיך משה געזעצט משפטן דאָס פאָלק, און דאָס פאָלק איז געשטאַנען פאַר משהן פונעם פרימאָרגן ביזן אָוונט. 14 האָט משהס שווער צוגעזען אַלץ וואָס ער טוט מיט דעם פאָלק, און ער האָט געזאָגט: וואָס איז דידאָזיקע זאַך וואָס דו טוסט מיט דעם פאָלק? פאַרוואָס זיצסט דו אַליין, און דאָס גאַנצע פאָלק שטייט פאַר דיר פון פרימאָרגן ביז אָוונט?

15 האָט משה געזאָגט צו זיין שווער: ווייל דאָס פאָלק קומט צו מיר פרעגן ביי גאָט; 16 אַז זיי האָבן אַ זאַך, קומט זי פאַר מיר, און איך משפּט צווישן אַ מאַן און צווישן זיין חבר, און מאַך וויסן די געזעצן פון גאָט און זיינע לערנונגען.

17 האָט משהס שווער צו אים געזאָגט: ניט גוט איז די זאַך וואָס דו טוסט. 18 מיד וועסטו מיד ווערן, אי דו, אי דאָסדאָזיקע פאָלק וואָס מיט דיר, ווייל די זאַך איז צו שווער פאַר דיר; קענסט עס ניט טאָן אַליין. 19 אַצונד הער צו מיין קָול; איך וועל דיר אַן עצה געבן, און גאָט וועט זיין מיט דיר: זיי דו דעם פאָלק פאַר גאָט, און דו זאָלסט ברענגען די זאַכן צו גאָט. 20 און זאָלסט זיי קלאָר מאַכן די געזעצן און די לערנונגען, און זיי מאַכן וויסן דעם וועג וואָס זיי זאָלן אין אים גיין, און די טואונג וואָס זיי זאָלן טאָן. 21 און דו זאָלסט זען פון גאַנצן פאָלק טויגלעכע מענטשן, גאָטספאָרכטיקע, אמתע מענטשן, וואָס האָבן פיינט גייציקייט,

און זאָלסט זיי מאַכן איבער זיי פאַר עלטסטע פון טויזנט, עלטסטע פון הונדערט, עלטסטע פון פופציק, און עלטסטע פון צען. [22] און זיי זאָלן משפטן דאָס פאָלק צו יעטוועדער צייט; און עס וועט זיין, יעטוועדער גרויסע זאַך וועלן זיי ברענגען צו דיר, און יעטוועדער קליינע זאַך וועלן זיי אַליין משפטן, און זיי וועלן דיר פאַר־גרינגערן, און מיטטראָגן מיט דיר. [23] אויב דו וועסט טאָן דידאָזיקע זאַך, און גאָט וועט דיר אַזוי הייסן, וועסטו קענען באַשטיין, און אויך דאָסדאָזיקע גאַנצע פאָלק וועט גיין אַהיים אין שלום.

[24] האָט משה צוגעהערט צו דעם קָול פון זיין שווער, און ער האָט געטאָן אַלץ וואָס ער האָט געזאָגט. [25] און משה האָט אויסגעקליבן טויגלעכע מענטשן פון גאַנץ ישראל, און האָט זיי געמאַכט פאַר הויפּטלייט איבערן פאָלק, פאַר עלטסטע פון טויזנט, עלטסטע פון הונדערט, עלטסטע פון פופציק, און עלטסטע פון צען. [26] און זיי האָבן געמשפּט דאָס פאָלק צו יעטוועדער צייט; אַ שווערע זאַך האָבן זיי געבראַכט צו משהן, און יעטוועדער קליינע זאַך האָבן זיי אַליין געמשפּט.

[27] און משה האָט אַרויסבאַלייט זיין שווער, און ער איז זיך אַוועקגעגאַנגען אין זיין לאַנד.

וְשַׂמְתָּ עֲלֵהֶם שָׂרֵי אֲלָפִים שָׂרֵי מֵאוֹת שָׂרֵי חֲמִשִּׁים וְשָׂרֵי
כב עֲשָׂרֹת׃ וְשָׁפְטוּ אֶת־הָעָם בְּכָל־עֵת וְהָיָה כָּל־הַדָּבָר הַגָּדֹל
יָבִיאוּ אֵלֶיךָ וְכָל־הַדָּבָר הַקָּטֹן יִשְׁפְּטוּ־הֵם וְהָקֵל מֵעָלֶיךָ
כג וְנָשְׂאוּ אִתָּךְ׃ אִם אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה תַּעֲשֶׂה וְצִוְּךָ אֱלֹהִים
וְיָכָלְתָּ עֲמֹד וְגַם כָּל־הָעָם הַזֶּה עַל־מְקֹמוֹ יָבֹא בְשָׁלוֹם׃
של׳ כה וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה לְקוֹל חֹתְנוֹ וַיַּעַשׂ כֹּל אֲשֶׁר אָמָר׃ וַיִּבְחַר
מֹשֶׁה אַנְשֵׁי־חַיִל מִכָּל־יִשְׂרָאֵל וַיִּתֵּן אֹתָם רָאשִׁים עַל־
הָעָם שָׂרֵי אֲלָפִים שָׂרֵי מֵאוֹת שָׂרֵי חֲמִשִּׁים וְשָׂרֵי עֲשָׂרֹת׃
כו וְשָׁפְטוּ אֶת־הָעָם בְּכָל־עֵת אֶת־הַדָּבָר הַקָּשֶׁה יְבִיאוּן אֶל־
כז מֹשֶׁה וְכָל־הַדָּבָר הַקָּטֹן יִשְׁפּוּטוּ הֵם׃ וַיְשַׁלַּח מֹשֶׁה אֶת־
חֹתְנוֹ וַיֵּלֶךְ לוֹ אֶל־אַרְצוֹ׃ פ

יט

רב׳ בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי לְצֵאת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם בַּיּוֹם
ב הַזֶּה בָּאוּ מִדְבַּר סִינָי׃ וַיִּסְעוּ מֵרְפִידִים וַיָּבֹאוּ מִדְבַּר
ג סִינַי וַיַּחֲנוּ בַּמִּדְבָּר וַיִּחַן־שָׁם יִשְׂרָאֵל נֶגֶד הָהָר׃ וּמֹשֶׁה
עָלָה אֶל־הָאֱלֹהִים וַיִּקְרָא אֵלָיו יְהוָה מִן־הָהָר לֵאמֹר כֹּה
ד תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב וְתַגֵּיד לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל׃ אַתֶּם רְאִיתֶם
אֲשֶׁר עָשִׂיתִי לְמִצְרָיִם וָאֶשָּׂא אֶתְכֶם עַל־כַּנְפֵי נְשָׁרִים
ה וָאָבִא אֶתְכֶם אֵלָי׃ וְעַתָּה אִם־שָׁמוֹעַ תִּשְׁמְעוּ בְּקֹלִי וּשְׁמַרְתֶּם
אֶת־בְּרִיתִי וִהְיִיתֶם לִי סְגֻלָּה מִכָּל־הָעַמִּים כִּי־לִי כָּל־
ו הָאָרֶץ׃ וְאַתֶּם תִּהְיוּ־לִי מַמְלֶכֶת כֹּהֲנִים וְגוֹי קָדוֹשׁ אֵלֶּה
חמ׳ הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תְּדַבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וַיָּבֹא מֹשֶׁה וַיִּקְרָא
לְזִקְנֵי הָעָם וַיָּשֶׂם לִפְנֵיהֶם אֵת כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר
ח צִוָּהוּ יְהוָה׃ וַיַּעֲנוּ כָל־הָעָם יַחְדָּו וַיֹּאמְרוּ כֹּל אֲשֶׁר־דִּבֶּר
ט יְהוָה נַעֲשֶׂה וַיָּשֶׁב מֹשֶׁה אֶת־דִּבְרֵי הָעָם אֶל־יְהוָה׃ וַיֹּאמֶר
יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הִנֵּה אָנֹכִי בָּא אֵלֶיךָ בְּעַב הֶעָנָן בַּעֲבוּר
יִשְׁמַע הָעָם בְּדַבְּרִי עִמָּךְ וְגַם־בְּךָ יַאֲמִינוּ לְעוֹלָם וַיַּגֵּד

יח,כו׳ מלרע יט,ה׳ מלעיל

יט

[1] אין דריטן חודש נאָכן אַרויסגיין פון די קינדער פון ישראל פון לאַנד מִצרַיִם, אין דעמדאָזיקן טאָג, זיינען זיי אָנגעקומען אין מדבר סיני. [2] און אַז זיי האָבן געצויגן פון רפידים, און זיינען געקומען אין מדבר סיני, האָבן זיי גערוט אין מדבר; און ישראל האָט דאָרטן גערוט אַקעגן באַרג.

[3] און משה איז אַרויפגעגאַנגען צו גאָט, און גאָט האָט גערופן צו אים פון באַרג, אַזוי צו זאָגן: אַזוי זאָלסטו זאָגן צום הויז פון יעקב, און דערציילן די קינדער פון ישראל: [4] איר האָט געזען וואָס איך האָב געטאָן צו מִצרַיִם, און ווי איך האָב אייך געטראָגן אויף אָדלערפליגלען, און האָב אייך געבראַכט צו מיר. [5] און אַצונד, אויב צוהערן וועט איר צוהערן צו מיין קָול, און איר וועט היטן מיין בונד, וועט איר זיין מיין באַזונדער אייגנס פון צווישן אַלע אומות; וואָרום צו מיר געהערט די גאַנצע ערד. [6] און איר וועט מיר זיין אַ קיניגרייך פון כֹּהנים, און אַ הייליק פאָלק. דאָס זיינען די ווערטער וואָס דו זאָלסט רעדן צו די קינדער פון ישראל.

[7] און משה איז געקומען און האָט צונויפגערופן די עלטסטע פון פאָלק, און ער האָט פאַר זיי געלייגט אַלע דידאָזיקע ווערטער וואָס גאָט האָט אים באַפוילן. [8] האָט געענטפערט דאָס גאַנצע פאָלק אין איינעם און געזאָגט: אַלץ וואָס גאָט האָט גערעדט, וועלן מיר טאָן. און משה האָט צוריקגעבראַכט די ווערטער פון פאָלק צו גאָט.

[9] און גאָט האָט געזאָגט צו משהן: זע, איך קום צו דיר אין אַ געדיכטן וואָלקן, כדי דאָס פאָלק זאָל הערן ווי איך רעד מיט דיר, און אויך אין דיר זאָלן זיי גלויבן אויף אייביק. און משה האָט דערציילט די ווערטער פון פאָלק צו גאָט.

משֶׁה אֶת־דִּבְרֵי הָעָם אֶל־יְהוָה׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה י
יא לֵךְ אֶל־הָעָם וְקִדַּשְׁתָּם הַיּוֹם וּמָחָר וְכִבְּסוּ שִׂמְלֹתָם׃ וְהָיוּ
נְכֹנִים לַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי כִּי ׀ בַּיּוֹם הַשְּׁלִשִׁי יֵרֵד יְהוָה לְעֵינֵי
יב כָל־הָעָם עַל־הַר סִינָי׃ וְהִגְבַּלְתָּ אֶת־הָעָם סָבִיב לֵאמֹר
הִשָּׁמְרוּ לָכֶם עֲלוֹת בָּהָר וּנְגֹעַ בְּקָצֵהוּ כָּל־הַנֹּגֵעַ בָּהָר
יג מוֹת יוּמָת׃ לֹא־תִגַּע בּוֹ יָד כִּי־סָקוֹל יִסָּקֵל אוֹ־יָרֹה יִיָּרֶה
אִם־בְּהֵמָה אִם־אִישׁ לֹא יִחְיֶה בִּמְשֹׁךְ הַיֹּבֵל הֵמָּה יַעֲלוּ
יד בָהָר׃ וַיֵּרֶד מֹשֶׁה מִן־הָהָר אֶל־הָעָם וַיְקַדֵּשׁ אֶת־הָעָם
טו וַיְכַבְּסוּ שִׂמְלֹתָם׃ וַיֹּאמֶר אֶל־הָעָם הֱיוּ נְכֹנִים לִשְׁלֹשֶׁת
טז יָמִים אַל־תִּגְּשׁוּ אֶל־אִשָּׁה׃ וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בִּהְיֹת
הַבֹּקֶר וַיְהִי קֹלֹת וּבְרָקִים וְעָנָן כָּבֵד עַל־הָהָר וְקֹל שֹׁפָר
יז חָזָק מְאֹד וַיֶּחֱרַד כָּל־הָעָם אֲשֶׁר בַּמַּחֲנֶה׃ וַיּוֹצֵא מֹשֶׁה
אֶת־הָעָם לִקְרַאת הָאֱלֹהִים מִן־הַמַּחֲנֶה וַיִּתְיַצְּבוּ בְּתַחְתִּית
יח הָהָר׃ וְהַר סִינַי עָשַׁן כֻּלּוֹ מִפְּנֵי אֲשֶׁר יָרַד עָלָיו יְהוָה
בָּאֵשׁ וַיַּעַל עֲשָׁנוֹ כְּעֶשֶׁן הַכִּבְשָׁן וַיֶּחֱרַד כָּל־הָהָר מְאֹד׃
יט וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק מְאֹד מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים
ששי יַעֲנֶנּוּ בְקוֹל׃ וַיֵּרֶד יְהוָה עַל־הַר סִינַי אֶל־רֹאשׁ הָהָר
כא וַיִּקְרָא יְהוָה לְמֹשֶׁה אֶל־רֹאשׁ הָהָר וַיַּעַל מֹשֶׁה׃ וַיֹּאמֶר
יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה רֵד הָעֵד בָּעָם פֶּן־יֶהֶרְסוּ אֶל־יְהוָה לִרְאוֹת
כב וְנָפַל מִמֶּנּוּ רָב׃ וְגַם הַכֹּהֲנִים הַנִּגָּשִׁים אֶל־יְהוָה יִתְקַדָּשׁוּ
כג פֶּן־יִפְרֹץ בָּהֶם יְהוָה׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה לֹא־יוּכַל
הָעָם לַעֲלֹת אֶל־הַר סִינָי כִּי־אַתָּה הַעֵדֹתָה בָּנוּ לֵאמֹר
כד הַגְבֵּל אֶת־הָהָר וְקִדַּשְׁתּוֹ׃ וַיֹּאמֶר אֵלָיו יְהוָה לֶךְ־רֵד
וְעָלִיתָ אַתָּה וְאַהֲרֹן עִמָּךְ וְהַכֹּהֲנִים וְהָעָם אַל־יֶהֶרְסוּ
כה לַעֲלֹת אֶל־יְהוָה פֶּן־יִפְרָץ־בָּם׃ וַיֵּרֶד מֹשֶׁה אֶל־הָעָם
וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם׃ ס

כ

א ב וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֵת כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לֵאמֹר׃ ס אָנֹכִי

[10] און גאָט האָט געזאָגט צו משהן: גיי צום פאָלק, און זאָלסט זיי הייליקן היינט און מאָרגן, און זיי זאָלן וואַשן זייערע קליידער; [11] און זיי זאָלן זיין אָנגעברייט אויפן דריטן טאָג, וואָרום אויפן דריטן טאָג וועט גאָט אַראָפּנידערן פאַר די אויגן פון גאַנצן פאָלק אויפן באַרג סיני. [12] און זאָלסט אָפּגרענעצן דאָס פאָלק רונד אַרום, אַזוי צו זאָגן: היט אײַך אַרויפצוגיין אויפן באַרג, אָדער זיך אָנרירן אָן זיין ברעג. איטלעכער וואָס רירט זיך אָן אָן דעם באַרג זאָל טייטן געטייט ווערן; [13] אַ האַנט זאָל זיך ניט אָנרירן אָן אים, נייערט פאַרשטיינען זאָל ער פאַרשטיינט ווערן, אָדער שיסן זאָל ער געשאָסן ווערן; סיי אַ בהמה, סיי אַ מענטש, זאָל ער ניט בלייבן לעבן. ערשט אַז דער האָרן גיט אַן אויסגעצויגענעם בלאָז, מעגן זיי אַרויפגיין אויפן באַרג.

[14] האָט משה אַראָפּגענידערט פון באַרג צום פאָלק, און האָט געהייליקט דאָס פאָלק, און זיי האָבן געוואַשן זייערע קליידער. [15] און ער האָט געזאָגט צום פאָלק: זייט אָנגעברייט אויפן דריטן טאָג; איר זאָלט ניט גענענען צו אַ פרוי.

[16] און עס איז געווען אויפן דריטן טאָג, ווי עס איז געוואָרן פרימאָרגן, אַזוי זיינען געוואָרן דונערן און בליצן, און אַ שווערער וואָלקן אויפן באַרג, און דער קול פון שופר איז געווען זייער שטאַרק, און דאָס גאַנצע פאָלק וואָס אין לאַגער האָט געציטערט. [17] און משה האָט אַרויסגעפירט דאָס פאָלק פון לאַגער גאָט אַנטקעגן, און זיי האָבן זיך געשטעלט אונטערן באַרג. [18] און דער באַרג סיני איז געווען אין גאַנצן אין רויך, פון וועגן וואָס גאָט האָט אַראָפּגענידערט אויף אים מיט פייער; און זיין רויך איז אויפגעגאַנגען אַזוי ווי דער רויך פון אַ קאַלכאויוון, און דער גאַנצער באַרג האָט זייער געציטערט. [19] און דער קול פון שופר איז געוואָרן אַלץ שטאַרקער און שטאַרקער; משה האָט גערעדט, און גאָט האָט אים געענטפערט אויפן קול. [20] און גאָט האָט אַראָפּגענידערט אויפן באַרג סיני, אויפן שפּיץ באַרג, און גאָט האָט גערופן משהן אויפן שפּיץ באַרג, און משה איז אַרויפגעגאַנגען. [21] און גאָט האָט געזאָגט צו משהן: נידער אַראָפּ, וואָרן דאָס פאָלק; זיי װעלן זיך חלילה דורכרייסן צו גאָט צו קוקן, און עס וועלן פאַלן פון זיי אַ סך. [22] און אויך די כהנים וואָס גענענען צו גאָט, זאָלן זיך הייליקן, כדי גאָט זאָל ניט מאַכן אַ בראָך צווישן זיי. [23] האָט משה געזאָגט צו גאָט: דאָס פאָלק קען ניט אַרויפגיין אויפן באַרג סיני, וואָרום דו האָסט דאָך אונדז אָנגעזאָגט, אַזוי צו זאָגן: גרענעץ אָפּ דעם באַרג, און זאָלסט אים הייליקן. [24] האָט גאָט צו אים געזאָגט: גיי נידער אַראָפּ, און זאָלסט אַרויפקומען, דו, און אַהרן מיט דיר; אָבער די כהנים און דאָס פאָלק זאָלן זיך ניט דורכרייסן אַרויפצוגיין צו גאָט, כדי ער זאָל ניט מאַכן אַ בראָך צווישן זיי.

[25] האָט משה אַראָפּגענידערט צום פאָלק, און זיי געזאָגט.

כ [1] און גאָט האָט גערעדט אַלע דיזאָזיקע ווערטער, אַזוי צו זאָגן:

יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים׃
ג לֹא־יִהְיֶה־לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל־פָּנָי׃ לֹא־תַעֲשֶׂה־לְךָ
ד פֶסֶל ׀ וְכָל־תְּמוּנָה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם ׀ מִמַּעַל וַאֲשֶׁר בָּאָרֶץ
ה מִתָּחַת וַאֲשֶׁר בַּמַּיִם ׀ מִתַּחַת לָאָרֶץ׃ לֹא־תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם
וְלֹא תָעָבְדֵם כִּי אָנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֵל קַנָּא פֹּקֵד עֲוֺן
ו אָבֹת עַל־בָּנִים עַל־שִׁלֵּשִׁים וְעַל־רִבֵּעִים לְשֹׂנְאָי׃ וְעֹשֶׂה
ז חֶסֶד לַאֲלָפִים לְאֹהֲבַי וּלְשֹׁמְרֵי מִצְוֺתָי׃ ס לֹא תִשָּׂא
אֶת־שֵׁם־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לַשָּׁוְא כִּי לֹא יְנַקֶּה יְהוָה אֵת אֲשֶׁר־
יִשָּׂא אֶת־שְׁמוֹ לַשָּׁוְא׃ פ
ח ט זָכוֹר אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ׃ שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְעָשִׂיתָ
י כָּל־מְלַאכְתֶּךָ׃ וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת ׀ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא־
תַעֲשֶׂה כָל־מְלָאכָה אַתָּה ׀ וּבִנְךָ־וּבִתֶּךָ עַבְדְּךָ וַאֲמָתְךָ
יא וּבְהֶמְתֶּךָ וְגֵרְךָ אֲשֶׁר בִּשְׁעָרֶיךָ׃ כִּי שֵׁשֶׁת־יָמִים עָשָׂה
יְהוָה אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ אֶת־הַיָּם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בָּם
וַיָּנַח בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עַל־כֵּן בֵּרַךְ יְהוָה אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת
יב וַיְקַדְּשֵׁהוּ׃ ס כַּבֵּד אֶת־אָבִיךָ וְאֶת־אִמֶּךָ לְמַעַן יַאֲרִכוּן
יג יָמֶיךָ עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לָךְ׃ ס לֹא
תִּרְצָח׃ ס לֹא תִנְאָף׃ ס לֹא תִגְנֹב׃ ס לֹא־
יד תַעֲנֶה בְרֵעֲךָ עֵד שָׁקֶר׃ ס לֹא תַחְמֹד בֵּית רֵעֶךָ
ס לֹא־תַחְמֹד אֵשֶׁת רֵעֶךָ וְעַבְדּוֹ וַאֲמָתוֹ וְשׁוֹרוֹ וַחֲמֹרוֹ
וְכֹל אֲשֶׁר לְרֵעֶךָ׃ פ
שב' וְכָל־הָעָם רֹאִים אֶת־הַקּוֹלֹת וְאֶת־הַלַּפִּידִם וְאֵת קוֹל
הַשֹּׁפָר וְאֶת־הָהָר עָשֵׁן וַיַּרְא הָעָם וַיָּנֻעוּ וַיַּעַמְדוּ מֵרָחֹק׃
טז וַיֹּאמְרוּ אֶל־מֹשֶׁה דַּבֵּר־אַתָּה עִמָּנוּ וְנִשְׁמָעָה וְאַל־יְדַבֵּר
יז עִמָּנוּ אֱלֹהִים פֶּן־נָמוּת׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָעָם אַל־תִּירָאוּ
כִּי לְבַעֲבוּר נַסּוֹת אֶתְכֶם בָּא הָאֱלֹהִים וּבַעֲבוּר תִּהְיֶה
יח יִרְאָתוֹ עַל־פְּנֵיכֶם לְבִלְתִּי תֶחֱטָאוּ׃ וַיַּעֲמֹד הָעָם מֵרָחֹק
וּמֹשֶׁה נִגַּשׁ אֶל־הָעֲרָפֶל אֲשֶׁר־שָׁם הָאֱלֹהִים׃ ס

2 איך בין יהוה דיין גאָט, וואָס האָט דיך אַרויסגעצויגן פון לאַנד מִצרַיִם, פון דעם הויז פון קנעכטשאַפט.

3 זאָלסט ניט האָבן אַנדערע געטער פאַר מיין פנים.
4 זאָלסט דיר ניט מאַכן אַ געשניץ, אָדער אַ שום געשטאַלט פון וואָס אין הימל אויבן, אָדער וואָס אויף דער ערד אונטן, אָדער וואָס אין וואַסער אונטער דער ערד.
5 זאָלסט זיך ניט בוקן צו זיי, און זאָלסט זיי ניט דינען; וואָרום איך יהוה דיין גאָט בין אַ צערנדיקער גאָט, וואָס רעכן זיך פאַר די זינד פון די פאָטערס מיט די קינדער, מיטן דריטן און מיטן פירטן דור פון די וואָס האָבן מיך פיינט, 6 און טו חסד מיטן טויזנטסטן גליד פון די וואָס האָבן מיך ליב, און פון די וואָס היטן מיינע געבאָט.

7 זאָלסט ניט אַרויפברענגען דעם נאָמען פון יהוה דיין גאָט צום פאַלשן, וואָרום יהוה שענקט ניט דעם וואָס ברענגט אַרויף זיין נאָמען צום פאַלשן.

8 געדענק דעם טאָג פון שבת, אים צו האַלטן הייליק.
9 זעקס טעג זאָלסטו אַרבעטן, און טאָן אַלע דיינע מלאָכות;
10 אָבער דער זיבעטער טאָג איז שבת צו יהוה דיין גאָט, זאָלסטו ניט טאָן קיין מלאָכה, דו, און דיין זון, און דיין טאָכטער, דיין קנעכט, און דיין דינסט, און דיין בהמה, און דיין פרעמדער וואָס אין דיינע טויערן.
11 וואָרום זעקס טעג האָט גאָט געמאַכט דעם הימל און די ערד, דעם ים, און אַלץ וואָס אין זיי, און אויפן זיבעטן טאָג האָט ער גערוט; דרום האָט גאָט געבענטשט דעם טאָג פון שבת, און האָט אים געהייליקט.

12 האַלט אין כבוד דיין פאָטער און דיין מוטער, כדי דיינע טעג זאָלן זיך לענגערן אויף דער ערד וואָס יהוה דיין גאָט גיט דיר.

13 זאָלסט ניט הרגען.
זאָלסט ניט מנַנה זיין.
זאָלסט ניט גנבען.
זאָלסט ניט זאָגן אויף דיין חבר פאַלשע עדות.

14 זאָלסט ניט גלוסטן דיין חברס הויז; זאָלסט ניט גלוסטן דיין חברס ווייב, אָדער זיין קנעכט, אָדער זיין דינסט, אָדער זיין אָקס, אָדער זיין אייזל, אָדער וואָס נאָר עס איז דיין חברס.

15 און דאָס גאַנצע פאָלק האָט בײַגעוווינט די דונערן, און די פלאַמען, און דעם קָול פון שופר, און דעם רויכיקן באַרג; און ווי דאָס פאָלק האָט עס געזען, אַזוי האָבן זיי געציטערט, און זיינען געשטאַנען פון דער ווייטן. 16 און זיי האָבן געזאָגט צו משהן: רעד דו צו אונדז, און מיר וועלן הערן, און זאָל ניט רעדן צו אונדז גאָט; מיר וועלן חלילה שטאַרבן.

17 האָט משה געזאָגט צום פאָלק: איר זאָלט ניט מורא האָבן, וואָרום כדי אײַך צו פּרוּוון איז גאָט געקומען, און כדי זיין מורא זאָל זיין פאַר אײַער פנים, אַז איר זאָלט ניט זינדיקן. 18 איז דאָס פאָלק געשטאַנען פון דער ווייטן, און משה האָט גענענט צו דעם נעבל וואָס דאָרטן איז געווען גאָט.

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה כֹּה תֹאמַר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אַתֶּם מפ׳
רְאִיתֶם כִּי מִן־הַשָּׁמַיִם דִּבַּרְתִּי עִמָּכֶם׃ לֹא תַעֲשׂוּן אִתִּי כ
אֱלֹהֵי כֶסֶף וֵאלֹהֵי זָהָב לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם׃ מִזְבַּח אֲדָמָה כא
תַּעֲשֶׂה־לִּי וְזָבַחְתָּ עָלָיו אֶת־עֹלֹתֶיךָ וְאֶת־שְׁלָמֶיךָ אֶת־
צֹאנְךָ וְאֶת־בְּקָרֶךָ בְּכָל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אַזְכִּיר אֶת־שְׁמִי
אָבוֹא אֵלֶיךָ וּבֵרַכְתִּיךָ׃ וְאִם־מִזְבַּח אֲבָנִים תַּעֲשֶׂה־לִּי כב
לֹא־תִבְנֶה אֶתְהֶן גָּזִית כִּי חַרְבְּךָ הֵנַפְתָּ עָלֶיהָ וַתְּחַלְלֶהָ׃
וְלֹא־תַעֲלֶה בְמַעֲלֹת עַל־מִזְבְּחִי אֲשֶׁר לֹא־תִגָּלֶה כג
עֶרְוָתְךָ עָלָיו׃ פ

[19] און גאָט האָט געזאָגט צו משהן: אַזוי זאָלסטו זאָגן צו די קינדער פון ישראל: איר האָט געזען אַז פון הימל האָב איך גערעדט צו אַייך. [20] איר זאָלט ניט מאַכן לעבן מיר געטער פון זילבער, און געטער פון גאָלד זאָלט איר אַייך ניט מאַכן. [21] אַ מזבח פון ערד זאָלסטו מיר מאַכן, און שלאַכטן אויף אים דיינע בראַנדאָפּפער און דיינע פרידאָפּפער, דיינע שאָף און דיינע רינדער; אין יעטוועדער אָרט וווּ איך וועל מאַכן דערמאָנען מיין נאָמען, וועל איך קומען צו דיר, און וועל דיך בענטשן. [22] און אויב אַ מזבח פון שטיינער וועסטו מיר מאַכן, זאָלסטו זיי ניט בויען געהאַקטע, וואָרום דיין האַקאַייזן האָסטו אויפגעהויבן דערויף, און האָסט עס פאַרשוועכט. [23] און זאָלסט ניט אַרויפגיין מיט טרעפּ אויף מיין מזבח, כּדי דיין נאַקעטקייט זאָל ניט אַנטפּלעקט ווערן אויף אים.

מ ִשְׁ פָּ ט ִי ם

כא

וְאֵלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תָּשִׂים לִפְנֵיהֶם׃ כִּי תִקְנֶה עֶבֶד א ב
עִבְרִי שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד וּבַשְּׁבִעִת יֵצֵא לַחָפְשִׁי חִנָּם׃ אִם־ ג
בְּגַפּוֹ יָבֹא בְּגַפּוֹ יֵצֵא אִם־בַּעַל אִשָּׁה הוּא וְיָצְאָה אִשְׁתּוֹ
עִמּוֹ׃ אִם־אֲדֹנָיו יִתֶּן־לוֹ אִשָּׁה וְיָלְדָה־לוֹ בָנִים אוֹ בָנוֹת ד
הָאִשָּׁה וִילָדֶיהָ תִּהְיֶה לַאדֹנֶיהָ וְהוּא יֵצֵא בְגַפּוֹ׃ וְאִם־ ה
אָמֹר יֹאמַר הָעֶבֶד אָהַבְתִּי אֶת־אֲדֹנִי אֶת־אִשְׁתִּי וְאֶת־בָּנָי
לֹא אֵצֵא חָפְשִׁי׃ וְהִגִּישׁוֹ אֲדֹנָיו אֶל־הָאֱלֹהִים וְהִגִּישׁוֹ אֶל־ ו
הַדֶּלֶת אוֹ אֶל־הַמְּזוּזָה וְרָצַע אֲדֹנָיו אֶת־אָזְנוֹ בַּמַּרְצֵעַ
וַעֲבָדוֹ לְעֹלָם׃ ס וְכִי־יִמְכֹּר אִישׁ אֶת־בִּתּוֹ לְאָמָה ז
לֹא תֵצֵא כְּצֵאת הָעֲבָדִים׃ אִם־רָעָה בְּעֵינֵי אֲדֹנֶיהָ אֲשֶׁר־ ח
לֹא יְעָדָהּ וְהֶפְדָּהּ לְעַם נָכְרִי לֹא־יִמְשֹׁל לְמָכְרָהּ בְּבִגְדוֹ־
בָהּ׃ וְאִם־לִבְנוֹ יִיעָדֶנָּה כְּמִשְׁפַּט הַבָּנוֹת יַעֲשֶׂה־לָּהּ׃ אִם־ ט י
אַחֶרֶת יִקַּח־לוֹ שְׁאֵרָהּ כְּסוּתָהּ וְעֹנָתָהּ לֹא יִגְרָע׃ וְאִם־ יא
שְׁלָשׁ־אֵלֶּה לֹא יַעֲשֶׂה לָהּ וְיָצְאָה חִנָּם אֵין כָּסֶף׃ ס
מַכֵּה אִישׁ וָמֵת מוֹת יוּמָת׃ וַאֲשֶׁר לֹא צָדָה וְהָאֱלֹהִים יב יג
אִנָּה לְיָדוֹ וְשַׂמְתִּי לְךָ מָקוֹם אֲשֶׁר יָנוּס שָׁמָּה׃ ס וְכִי־ יד

כא, ח׳ לו ק

כא [1] און דאָס זיינען די געזעצן וואָס דו זאָלסט לייגן פאַר זיי:

[2] אַז דו וועסט קויפן אַ ייִדישן קנעכט, זאָל ער זעקס יאָר דינען, און אויפן זיבעטן זאָל ער אַרויסגיין פריי אומזיסט. [3] אויב ער איז אַליין געקומען, זאָל ער אַליין אַרויסגיין; אויב ער איז אַ באַווייבטער, זאָל זיין ווייב אַרויסגיין מיט אים. [4] אויב זיין האַר וועט אים געבן אַ ווייב, און זי וועט אים געבערן זין אָדער טעכטער, זאָל די ווייב מיט אירע קינדער געהערן צו איר האַר, און ער זאָל אַרויסגיין אַליין. [5] און אויב זאָגן וועט זאָגן דער קנעכט: איך האָב ליב מיין האַר, מיין ווייב, און מיינע קינדער, איך וויל ניט אַרויסגיין פריי; [6] זאָל זיין האַר אים מאַכן גענענען צו גאָט, און אים מאַכן גענענען צום טיר, אָדער צום בייסטידל, און זיין האַר זאָל דורכאָלן זיין אויער מיט אַן אָל; און ער זאָל אים דינען אויף שטענדיק.

[7] און אַז אַ מאַן וועט פאַרקויפן זיין טאָכטער פאַר אַ דינסט, זאָל זי ניט אַרויסגיין אַזוי ווי עס גייען אַרויס די קנעכט. [8] אויב זי געפעלט ניט אין די אויגן פון איר האַר, וואָס האָט זי געהאַט באַשטימט פאַר זיך, זאָל ער זי לאָזן אויסלייזן; ער זאָל ניט געוועלטיקן זי צו פאַרקויפן צו פרעמדע מענטשן, ווען ער פעלשט אָן איר. [9] און אויב ער וועט זי באַשטימען פאַר זיין זון, זאָל ער טאָן צו איר אַזוי ווי דער שטייגער מיט טעכטער. [10] אויב ער וועט זיך נעמען אַן אַנדערע, זאָל ער איר שפּייז, איר קליידונג, און איר ווייברעכט, ניט מינערן. [11] און אויב ער וועט איר ניט טאָן דידאָזיקע דריי זאַכן, זאָל זי אַרויסגיין אומזיסט, אָן געלט.

[12] דער וואָס שלאָגט אַ מענטשן און ער שטאַרבט, זאָל טייטן געטייט ווערן. [13] אָבער דער וואָס האָט ניט געמיינט, נאָר גאָט האָט עס אונטערגעשיקט אונטער זיין האַנט, וועל איך דיר מאַכן אַן אָרט וואָס ער זאָל אַהין אַנטרינען.